

miercuri, 31.05.2006, 03:52pm (GMT)

Îmi aduc aminte bine vara aceea, nu pentru că în timpul ei l-am cunoscut pe calul de dar, ci fiindcă atunci încă mai scriam. Eram chiar pe punctul de a demonstra tuturor că talentul meu, de care nu se îndoie nimeni niciodată, atît de lăudat pe la colțuri, era gata să dea pe afară și să nască falnic un roman care să etaleze tot ce e mai bun în mine.

În seara în care ne-am întîlnit, abia ce terminasem primul capitol și mă întorceam de la pescuit spre căsuța mătușii care acceptase să mă găzduiască în satul acela cînd mocirlos pînă la scîrboșenie cînd prăfos pînă la astm. Deschisesem magistral acțiunea, stabilind vreo trei planuri, enunțînd în forță un crez literar abstract ca rușinea de fată mare și încîlcit ca barba lui Dumnezeu. Abia dacă mai pricepeam eu ce scrisesem... Bălăngănind sacoșa cu chitici, mă tîram obosit pe drum și aproape că ajunseseam la primele case ale satului că am auzit un tropotit voios.

– Ai față de artist! mi-a spus calul cu o voce extrem de pițigăiată.

– După ce cunoști? am răspuns eu repede, păstrîndu-mi cumpătul.

– Pe-aici numai idealistii mai pescuiesc cu undița. Restul folosesc curentul. Dau firele jos de pe stîlpi și...

– Și dac-aș fi artist, ce?

Calul a nechezat fericit și a dat din capul său lung, cu trăsături ferme.

– Trebuie să mă ascuți! Eu sînt un cal de dar!

– E clar! Nu trebuie să te cauți la dinți, am spus eu repede, încercînd să fac un spirit.

Ca și cum dialogul nostru de pînă atunci ar fi fost o iluzie, calul s-a întors nervos și a rupt-o la fugă pe cîmpie. Copitele lui stîrneau praful din iarba scurtă a izlazului în timp ce tropotitul lor se estompa ca și cum un pitic mi-ar fi îndesat dușmănos cocoloașe de hîrtie igienică în urechi. Am ridicat din umeri și am dat să-mi reiau drumul. Calul de dar se întorcea însă la fel de repede precum plecase.

– Ai probleme cu metabolismul? Sau ai mîncat niște jar și te-ai mai răcorit, am lăsat eu să răbufnească obida pe care o aprinsese comportarea năbădăioasă a calului.

– Dacă și tu, un intelectual...

– Ce și eu?

– Iei totul de-a gata! Unde or fi dispărut scepticii? Nimeni nu se mai întreabă nimic!

Calul de dar fusese un mînz fericit. De unde să știe el săracul că se născuse într-o familie nepotrivită, atît de avută încît să-și permită să-l dăruiască unei copile. La început se bucurase și petrecuse chiar cîteva nopți gîndindu-se cum pletele unei adolescente blonde se vor contopi cu coada lui în timp ce ar cutreiera cîmpii fără de hotar. Realitatea a fost însă alta. Noua lui stăpîna era mică, neagră, coșuroasă și cînd îl țesăla zăbovea cam mult prin anumite părți sensibile. Și nici nu-i plăcea să sară peste pîrleazuri. Într-o seară, de supărare că se plimbase la pas prin livadă în loc să zburde spre focul unui apus de soare fabulos, au început să-l doară dinții. Și durerea asta nu s-a potolit timp de zile întregi. L-au căutat peste tot, i-au dat pastile și ovăz, apă fiartă și îndulcită, i-au făcut injecții. Degeaba... Slăbea și nu avea nici un chef. Nimeni nu îl căuta însă în gură să-i trateze măselele. Fugise într-o noapte profitînd de o furtună înfricoșată.

– M-a găsit un tip simpatic dar bigot. Cînd m-am dus la el, dîndu-i lesne de înțeles că sînt al lui, a privit spre cer și a spus "Doamne, îți mulțumesc pentru darul ăsta!" Acum sînt tot la el și simt că începe să mă doară iar măselele.

M-am așezat pe borna kilometrică pe care cineva scrijelise o obscenitate în legătură cu semnificația kilometrilor.

– Alergi bine?

– M-ai văzut! Ca vîntul!

– Atunci e simplu. Arată-i asta stăpînului tău. El te va înscrie la vreun concurs, tu îl vei cîștiga și atunci te va căuta și în fund nu numai în gură să vadă dacă ești sănătos ca să te poată înscrie la cît mai multe curse.

Am fost de acord amîndoi că era un plan deosebit de deștept și de subtil.

– Cum te-ai gîndit la așa o rezolvare? m-a întrebat calul adresîndu-mi o privire recunoscătoare.

– Scriu un roman care vrea să fie precum fuga ta...

L-am mai văzut abia după o lună. Mă întorceam de la o cumetrie în sat și eram un pic făcut. În ultimele zile folosisem toate tertipurile pentru a nu mă mai apuca de scris. Romanul devenise atît de complicat încît nu-l mai descîlceam nici eu, iar referințele deveniseră atît de absconse încît puteau fi pătrunse numai cu dicționarul de simboluri în mînă. Și atunci abia pe sfert.

Calul de dar era schimbat. Se îngrășase un pic și nu am ezitat să i-o spun.

– Pe dracu' gras. De fapt nici n-ar trebui să vorbesc cu tine! Numai prostii m-ai învățat.

Știam. Și eu dădusem greș cu rețeta pe care i-o recomandasem.

– Băi artistule, am câștigat trei cupe și degeaba! Nimeni nu s-a uitat în gura mea. Ba m-au și scos imediat din circuit. Cică prea câștigam toate cursele și pariurile nu mai aveau nici un sens. Știi ce mi-au făcut? M-au dăruit unui țăran. Să trag adică la căruță.

– Te-au dăruit?

– Închipuiește-ți! Țărănoiul ăsta, căruia îi aparțin acum, le mulțumește în fiecare zi...

– Și nici nu se gîndește să te caute în gură, nu-i așa?

– Evident! Iar durerea mea e tot acolo! Nu mă mai pot hrăni decît cu muguri și iarbă proaspătă. Mă sting și nimeni nu vrea să înțeleagă!

Străfulgerat de o idee i-am sugerat să muncească din greu, să devină indispensabil muncii și cîștigului lor, să dea tot ce poate. Oamenii își vor da seama cît de important e calul și pînă la urmă îl vor căuta și la dinți. A acceptat fără prea mult entuziasm. A mai prins ceva curaj cînd i-am spus că în seara aceea și eu eram hotărît să-mi transform romanul în fum de alungat țințarii. Eram hotărît să mă apuc de o proză din aceea turbată, pentru sufragete, cu chiloți sfîșiați cu dinții, bărbați cu suflet de fiară și femei virtuozase.

După încă o lună m-am întîlnit din nou cu calul de dar. De data asta m-a oprit el fiindcă eu eram prea cătrănit ca să mai văd în jurul meu. Munca mea mă nemulțumea profund. Romanul ieșea atît de comercial încît îmi era silă să-l citesc pentru corecturi. Tînjeam după comparații sofisticate și metafore filosofice. Scriam în schimb despre pești și prostituate, criminali și violatori....

– Nici de data asta nu ai brodit-o, artistule! Am muncit tare, i-am îmbogățit și și-au luat tractor. M-au tratat cu mare respect dar m-au dăruit săracilor din capul satului. Și nimeni nu s-a gîndit încă să mă caute la dinți... simt că mă sfîrșesc.

Inspirat de vederea calului de dar, am încercat să vorbesc repede:

– Dar dacă încerci să îmbini gloria curselor cu utilul în gospodărie. Cu mezinul familiei zbori spre trofee sportive iar pe tată îl ajuți la cîmp. Unul din ei te va vindeca! Nu se poate!

El m-a întrebat atunci dacă vreau să scriu un roman pe două planuri, unul abscons și intelectual și altul de consum, care să atragă marea masă. Am dat cu mirare din cap. Avea dreptate și probabil că era și telepat nu numai un cal de dar.

Am început așadar să scriu dar mi-am dat seama după numai o săptămână că poveștile pe care încercam să le împletesc nu au nici o legătură și că aforismele puse în gura aurolacilor sună la fel de prost ca și înjurăturile în gura unui rector. Disperat, mi-am rupt creionul de muchia mesei și am mers direct la gară. M-am urcat în personal și am pornit spre oraș. Abia ce ieșise locomotiva din haltă și, departe pe câmp, am văzut trei țigani cum tranșau un cal. Inima mi s-a strîns ca o stafidă.

Ajuns la oraș, m-am făcut contabil. Apoi director economic, apoi manager, apoi soț, apoi tată... Și n-am mai scris un rînd de atunci. Am o casă mare și o duc destul de bine. Traiul meu îmi permite chiar să am un grajd unde, de ieri, stă un cal pe care cea mai mică dintre fiicele mele l-a primit cadou de la nașul ei de botez. Acum cîteva ore m-am dus în grajd și am privit lung spre cal. El a dat din buze în mod ciudat, fără să necheze. Dar sunetele nu s-au articulat de fel în vorbe. I-am ridicat buza și am văzut că dinții îi erau stricați. Am chemat imediat veterinarul și am lecuit căluțul.

Acum am să pun punct istorisirii. Simt cum otrava scrisului îmi întunecă iarăși rațiunea. Și nu vreau niciodată să uit de calul de dar. Și asta nu neapărat pentru că atunci nu mi-a trecut prin gînd să lecuiesc eu însumi căluțul ci fiindcă îmi vine mereu să caut în cele mai intime ascunzișuri ale propriului meu dar. Și mi-e teamă...

AntiProVerb II – A iubi

miercuri, 31.05.2006, 03:51pm (GMT)

În sufletul meu creștea o religie păgînă, care se umfla trufaș și iute, precum o maia din drojdie bună, nimicind deopotrivă cu gîngăanii scîrboase ceea ce ar fi trebuit să fie o seară perfectă. Am sorbit adînc din sticla de vin pe care o furasem de la taică-meu și pe care o adăugasem celor două pe care mi le dăduse chiar el. "Asta în cazul în care o să vă fie frig" îmi spusese, îndesîndu-mi pe furiș vinul în rucsac, să nu-l vadă mama.

Luna se oglindea în lac, întregind o priveliște care părea parcă desprinsă dintr-o carpetă care maschează imperfecțiunile unui perete de chirpici. Muntele răsuflea greu, trimițîndu-și spre mine șoapte neliniștite:

– Cine ești? De ce ești? Dacă ești.

Din cort auzeam respirația liniștită a Marei. Împletită cu palidele indiscreții ale muntelui năștea un zvon de mare dar etern secată, o zbatere captivă în cochilia albită de soare a unui Nautilus ce-și sticlea moartea în deșert.

Inima mea încă tresărea, cîrîță bolnavă, neînțelegînd ce fusese învîlmășeala aceea în care fata, aproape o străină, mi se dăruise înfricoșător, înveșnicindu-mă fără voia mea în carnea ei. Dacă n-aș fi fost ferm hotărît să semnez un act prin care, după moarte, să-mi donez toate organele pentru transplant, mi-aș fi smuls inima din piept și aș fi prăjit-o încet deasupra jarului ce licărea poznaș, ca un petic de iad îmblînzit. Profilîndu-se fantomatic și vînat, un nor decupa incertitudini din Calea Lactee, lăsînd în urmă chipul Ei, al celeilalte.

M-a trecut un fior de frig, sănătoasă și așteptată reacție lumească la situația ciudată în care mă aflu. Cu un gest reflex, am ridicat un lemn contorsionat din grămada pe care o adunasem pentru foc și am dat să-l arunc peste jăratic. Probabil că buturuga aceea mică fusese un pic udă pentru că, din foc a început să sîsîie, tulburîndu-mă. M-am aplecat asupra ei și am auzit un glas șoptit:

– În sfîrșșșșșit, în sfîrșșșșșit... Mulțumesssssssc!

Nu era prima dată cînd taică-meu trata prea tare vinul cu sulf și mă îmbătam fără să-mi dau seama, așa încît i-am răspuns plin de bun simț:

– Să-ți fie de bine, dar să știi că o să te transformi în fum. Și poate în ceva căldură pentru ciolanele mele tinere dar păcătoase, ca ale unei fosile de șef de gîntă.

Buturuga a sîsîit, de parcă s-ar fi amuzat și apoi a vrut să știe:

– Acolo în cort... Ați făcut ceea ce cred eu că ați făcut?

Am dat din cap aprobator.

– Pe vremea cînd eram un tei tînăr, doi oameni s-au iubit la rădăcina mea. Știu pentru că în noaptea următoare m-a trăsînit și n-a mai rămas din mine decît cioata pe care o vezi astăzi. Dar nu făceau așa urît ca voi.

– Urît?!

Buturuga a tăcut o clipă stîinjenită:

– Eu cred că animalele se iubesc urît. Ar trebui să fi putut simți gingășia parfumului teiței de lîngă mine ca să înțelegi...

Am închinat sticla înspre buturugă.

– Nu pot să torn vin pe tine, fiindcă te sting și înțeleg că nu e tocmai ceea ce îți dorești. Dar beau pentru tine, buturugă mică!

– Să nu mă stingi! Aștept de o veșnicie clipa asta. Încă de pe vremea cînd piticul mai trăia, dar nu mai reușea să mă convingă de înțelepciunea oamenilor.

Am încruntat întrebător din sprîncene.

– E o poveste lungă... Imediat după ce m-a trăsînit, în vizuina veche de bursuc de la rădăcina mea s-a mutat un pitic deștept. Fiindcă plîngeam atît de mult de dorul teiței încît pereții casei lui făceau mucegaiuri urît

mirositoare, într-o zi piticul mi-a vorbit despre oameni și despre nemărginita lor înțelepciune. M-a lăsat să mă perpelesc vreo două anotimpuri și apoi mi-a zis proverbul acela al vostru...

– Cum că ai să răstorni carul mare, am rîs eu.

– Degeaba hlizești! Am crezut asta ani buni. Am așteptat să treacă peste mine carul mare ca să-l răstorn. Eram chiar convins că aceasta era menirea mea în viață, că de aceea exist. Deslușeam o ordine divină în faptul că nu ajunseseam o buturgă mare, ca aceea a tatălui meu, pe care uneori, toamna, creșteau bureți mari și grași pe care îi culegea o fetiță bălaie, cu basma roșie. Așteptam cu răbdare. Numai buturugile mici aveau menirea istorică de a schimba ceva, de a răsturna ditamai harabaua. Și am tot așteptat vreme de zeci de anotimpuri. Degeaba... Încet-încet mi-am dat seama că nici nu voi răsturna vreodată un car fiindcă ele trec pe drum. Și, cînd pădurarii au tăiat o cărare timidă pe lîngă mine, am început să privesc cu atenție spre care. Dar nici măcar pe acolo nu trecea nici unul a cărui mărime să justifice o existență atît de importantă ca a mea. Pe urmă au apărut camioanele și încrederea mi-a slăbit...

– Și iar ai făcut igrasie în casa piticului?

– A nu, gnomul murise. Se intoxicase cu niște ciuperci pe care le culesese cînd era beat cui. Băuse berea uitată de niște excursioniști în pîriu.

Buturuga mică a sfîrșit liniștit un timp. Se înnegrise și la un capăt începuse să strălucească roșu. A continuat pe neașteptate.

– Acum vreo două veri însă, am auzit doi tineri așa ca voi vorbind despre Carul Mare.

– Care car mare?

– Cel de pe cer. Cele șase stele... Mi-am dat atunci seama că menirea mea este să răstorn acel car mare.

Am rîs cu poftă.

– Oricum se răstoarnă! Pămîntul își schimbă poziția și...

– Și ce? Va putea cineva dovedi vreodată că eu, buturuga mică, nu răstorn Carul Mare? Și ce importanță mai are de vreme ce e limpede că orice car care se răstoarnă are propria sa buturugă mică?

– Și prețul? Poate că vei răsturna Carul Mare, dar nu vei mai exista! Buturuga mică va fi impresie, amintire!

– Ehehei, băiete, cînd vei apuca atîtea anotimpuri cît mine, vei fi aflat deja că în universul nostru există și probleme care nu au rezolvare. Uneori trebuie să accepți compromisuri surprinzătoare. Noroc, salvatorule, noroc...

Am încuviințat și, cu pași șovăielnici, am adus din mașină sticla de gin pe care Mara o cărase cu noi din oraș. Am turnat-o peste buturuga mică. Flăcările albastre au început să joace drăcește peste formele ei ațoase, care se topeau încet, cu demnitate.

Am urmărit stîlpul de fum ridicîndu-se în aerul împietrit de tăceri. Sus de tot, norul hain contura încă chipul Ei. Și o făcea mai clar ca oricînd.

– Plîngi, dragule? mi-a pus Mara o mîna ușoară pe umăr.

Fără să-mi desprind privirea albă de pe cerul înstelat, am răspuns suspinat:

– Mi-a intrat fum în ochi. Fum de la buturuga asta mică, cu care am băut un pahar de gin.

Mara a rîs cristalin.

– Ești beat de tot. Nu te-am văzut niciodată așa... Cum ai băut cu buturuga mică? Nu înțeleg...

Am privit-o în ochi și am strîns-o de după umeri, încălzindu-mă de parcă aș fi avut în piept un pui de soare.

– A fost o agapă prietenească: eu am dat ginul și ea m-a învățat cum se iubesc chipurile din stele.

– Chiar că ești beat, a rîs din nou Mara. Hai să ne culcăm!

Am pretextat că închisul cortului e treabă de bărbat pentru a mai putea privi încă o dată cerul. Fumul buturugii mici se ridica conștiincios spre stele, schimonosind și topind chipul Ei în mii de cioburi fără nume.

– Acum chiar plîngi! Te-am supărat cu ceva?

Am tras adînc în piept aerul cu miros de tei.

– Lacrimile sînt un compromis mic, iubire. Un compromis mic.

AntiProVerb III - A crede
miercuri, 31.05.2006, 03:50pm (GMT)

Moș Alecu se uita la emisiunea lui preferată despre dinozauri cînd soneria de la intrare a scos un clinchet spart, a pagubă. Vizerul care nu mai fusese curățat de o viață îi arăta vag bărbatului o tînră blondă, drăguță.

– N-am bani să cumpăr ce ai de vînzare, a strigat Moș Alecu de după ușă.

– Dar nu vreau să vă vînd nimic. Aș dori doar să vă vorbesc.

Curiozitatea bătrînului învinse teama de hoți și ușa se deschise, lăsînd să se vadă un lanț solid:

– Ce vrei...

Vorbele bătrînului înghețară undeva între gingiile foanfe. Din prag îl privea o tinerică a cărei înfățișare îl răscolea. Probabil că avea în jur de douăzeci de ani, dar corpul ei deborda de o feminitate străină de felul vulgar în care arătau multe dintre fetele cu care moșul se întâlnea pe stradă. Sîinii erau potriviți, ochii se ascundeau în spatele unor gene lungi, fruntea înaltă era contrabalansată de doi pomeți proeminenți iar talia fetei era un fel de trambulină de priviri. Șoldurile rotunde se arcuiau deasupra unor picioare superbe, învelite într-o pereche de ciorapi strălucitori și abia ascunse de o fustă ceva mai lată decît dunga de la trecerea de pietoni din drumul spre Alimentară.

–... domnișoară?

Profitînd de uluiala bătrînului, tînăra pătrunse în casă și privi dezinvolt în jur.

– Exact așa mă așteptam să arate casa matală, Alecule.

– Stai-stai așa! Ia zi-mi cine ești, îl birui pe bătrîn spaima de a nu fi jefuit.

– Minciunica îmi spune. Iar intenția mea nu este în nici un caz să fur ceva de aici.

Rușinat de propriile sale gînduri, bătrînul încercă să se scuze:

– Umblă tot felul de nenorociți prin blocul ăsta. Da' dumneata pari de treabă. Nu ești țigancă. Deși te cheamă cam ciudat...

Fata zîmbi luminos și aprobă:

– Tata s-a dus beat la Primărie, cînd m-a declarat. A zis că nu a găsit nume mai gingaș decît acela al prăjituricilor la care a visat toată copilăria lui. Dar să știi că, în felul meu, sînt țigancă. Nu mă pot stăpîni cînd văd un bărbat frumos. Mi se aprind călcîiele, îmi pierd capul, ce mai!

– Ei, tinerețea, ducă, tinerețea. Și eu cînd eram la vîrsta matală...

Fata se grăbi spre bătrîn și îi puse o mînă pe gură. Alecu simți un parfum fin, a flori de departe, răscolindu-i măruntaiele.

– Să nu mai spui asta!

– Ce să nu spun?

– Că ești bătrîn.

– Dar sînt! Am șazeci și nouă de ani. Și, chiar și pentru vîrsta asta, arăt destul de rău. Iarna trecută am avut o gripă și...

Fără să-l asculte, fata îl trase în fața oglinzii, ținîndu-l de mînă. Spre marea mirare a lui Alecu, din rama aurită îl privea un bărbat matur dar fără riduri, cu părul grizonat dar viguros și cu un piept bombat.

– Uite cum arăți cu adevărat!

– Cu adevărat?

– Da. Adică atunci cînd ești lîngă mine.

Frecîndu-și barba sub care își simțea totuși ridurile pe care, din cine știe ce motive, oglinda i le ascundea, Alecu auzi sunetul telefonului și se grăbi să răspundă.

– Alo, domnul Ionescu, sînt președintele țării...

– Băi nesimțitul, dacă tu crezi că poți să-mi faci mie o asemenea...

– Vă asigur, domnule Ionescu, că sînt șeful statului! Nu mă recunoașteți?

Alecu trebui să accepte că omul de la celălalt capăt al firului avea o voce care îi suna vag cunoscută.

– Vă rog să poftiți la Cotroceni într-o zi din săptămîna asta! Aș vrea să vă consult într-o problemă...

– Știu și eu, domnule președinte, pînă acum...

Minciunica strînse tare în pumnii ei mici mîinile bătrînului, dînd afirmativ din cap. Alecu continuă cu jumătate de gură.

– Desigur, sînt onorat... Cînd spuneți? Desigur voi fi acolo... La revedere, domnule președinte.

Privind lung spre fată, Alecu întrebă încetișor:

– Ce fel de farmece îmi faci?

– Nici unul. Atîta doar că nu ai știut cine ești. Și apoi, crezi că, dată fiind inteligența ta, aș putea să te păcălesc?

– Hai că aici nu mai ai nici o oglindă pe care să o prostești. Toată viața mea am fost casier la o cooperativă. Dacă eram deștept...

Minciunica se așeză lîngă bătrîn, pe canapea.

– Dar cum poți spune despre tine că nu ești inteligent? Un om care poate corela, așa ca tine, elemente din științe atît de diverse pentru a rezolva una din cele mai mari enigme ale pămîntului, cum este motivul dispariției dinozaurilor...

– Hai că...

Bătrînul își înghiți încă o dată vorbele pentru că acum lucrurile i se înșiruiau clar în minte. Răspunsul stătuse acolo în tot acest timp și fusese nevoie de fata asta ca să-l descopere. O privi cu mai multă atenție și, pe măsură ce ipoteza lui devenea mai plauzibilă, se simți cuprins de o energie fără margini.

– Așa este, Dumnezeuule, acum știu!

Bătrînul se ridică de pe canapea, o luă în brațe pe fată și începu să se rotească. Ochii ei superbi aruncau scînteii:

– Învîrte-mă, învîrte-mă!

Lăsîndu-se purtat de entuziasm, bătrînul o ridică pe Minciunica într-o singură mină, purtînd-o foarte aproape de tavan. Rîdeau amîndoi,

fiecare de bucuria lui. Cu un gest premeditat și exact, bătrînul o aruncă pe față pe canapea și se lăsă apoi să cadă lîngă ea:

– Ce puternic ești! Să știi că nu sînt tocmai ușoară.

– Nu știu ce e cu mine astăzi! Parcă aș avea cu treizeci de ani mai puțin, parcă...

Cu un gest scurt, fata își trase bluza peste cap și își pironi apoi privirea în ochii lui Alecu. Pupilele bătrînului se sudară pe sîinii fetei. Ea îi luă mîinile și îl sili să-i strîngă sfîrcurile. Alecu simți acut că și ultimul atribut al bătrîneții, pe care Minciunica nu îl alungase încă, avea să se spulbere.

Alecu nu-și mai amintea decît geamătul dulce al fetei atunci cînd el o pătrunsese și apoi vatra caldă a picioarelor ei, care îl cuprinseseră pe după șale, strîngîndu-l ca într-o menghină și silindu-l să meargă mai departe și mai departe... Avea încă ochii închiși, încercînd să păstreze cît mai mult amintirile.

Se ridică extrem de greu. Oasele îl dureau de parcă toate ar fi fost rupte. Cu un zîmbet larg se duse să verifice ceea ce bănuia deja. Avusese dreptate: banii de înmormîntare dispăruseră, odată cu ceasul acela cu cadran de aur, de la Viena.

Moș Alecu auzi din nou sunetul telefonului și se tîrî încet spre aparat. În drum zăbovi o clipă pentru a-și analiza chipul. Era același boț de riduri, dincolo de care soluția la misterul dispariției dinozaurilor refuza să se mai închege.

– Alo, Alecule, ce naiba răspunzi așa greu? Ți-e rău?

Era Vasile de la șase, un vecin cu care mai juca uneori șah în fața blocului și care dorea să încingă o partidă chiar atunci.

– Nu vin, măi Vasile, nu vin fiindcă sînt supărat.

– Ai pățit ceva?

– Nu chiar. Atîta doar că mi-am dat seama că am trăit degeaba. Uite, toată viața mea am fost om cinstit și am lucrat corect. M-am luat după ceea ce credeam eu că e bunul simț..

– Și ce-i rău în asta?

Alecu înghiți în sec și apoi spuse:

– Mama îmi spunea că minciuna are picioarele scurte.

– Păi așa e, toată lumea știe asta. E de bun simț,

– Toată lumea se înșală! Minciuna are picioare lungi și frumoase, ca ale fetelor alea de prezintă haine la televizor.

"Le simt încă în jurul șalelor" dori să zică Alecu, dar se răzgîndi în ultimul moment.

Uimit de accesul ăsta de înțelepciune, bătrînul se îndreptă cu greu spre dormitor reluîndu-și gîndurile: "Dacă dinozaurii aveau sînge rece, iar un meteorit"...

AntiProVerb IV - A muri
miercuri, 31.05.2006, 03:48pm (GMT)

Zarurile se rostogoliră lung, oscilînd o clipă și oprindu-se la șase-șase.

– "Tu-i mama mă-sii, ce noroc ai. Na, că mi-ai dat marț.

– Hai, ieși cu cribitele alea că mă grăbesc. Am o petrecere la parcela 24 și...

– La Mândica?

– Nu, au adus unul nou. Un profesor universitar... E un băiat de zahăr. Poate rămîn în cripta lui la noapte. Aud că nevastă-sa e bine sănătoasă, că-i cu vreo douăzeci de ani mai tînără.

Baba Floarea scormoni în sacoșa de mușama cu flori roz și scoase o cutie de chibrituri care avea pe o față poza unei fete dezbrăcate.

– Tii, ce mai blestemății se fac astăzi! Cum dracu' să pui așa ceva pe cutia de cribite, hîrîi scheletul, gesticulînd larg din ceea ce fusese odată o mînă. Și nici măcar nu e cine știe ce de capul ei, uite ce țîțe are. Am avut cîndva o vacă așa...

– Te roade pizma, mormăi baba Floarea, aranjîndu-și basmaua. Hai mai stai! Ce te grăbești așa? Nu pleacă profesoru' nicăieri!

Scheletul se așeză pe măsuța de lîngă mormîntul unui doctor care avea la căpătîi o cruce de marmură neagră.

– Ei nu pleacă! N-a murit decît de vreo trei luni, dar merge copăcel. Ieri noapte a căzut în mormînt la Eudoxia. S-a speriat asta ceva de groază, că era cu locotenentu' și a crezut că a picat bărbat'su... S-a stîrnit o învîlmășeală de și-a pierdut ăla trei falange...

Scheletul își întoarse orbitele goale spre lumina lunii...

– Cum e luna, Florico?

– Albă, Tanțo, albă.

Floarea se așeză și ea, pe un scaun, lîngă Tanța.

– Cine ar fi crezut că o să fim prietene vreodată? Îți amintești ce ne mai dușmăneam pe vremea cînd eram vecine la bloc?

– Păi da! Eu încă te bănuiesc că te culcai cu bărbatu-meu. N-ar mai ajunge la loc cu răcoare. Doamne ce-l mai aștept! Nu moare el? De-acum e

om bătrîn, i se apropie și lui funia de par. Auzi! Să fugă în lume de unul singur așa, ca o fată mare. Ceara mamei lui! Ești sigură că nu ți-o trăgea?

– Ai murit și tot proastă ești. Cum să mă culc cu el? Ce? N-aș fi fugit și eu cu el? Și la urma urmei chiar dacă m-aș fi culcat cu Ion al tău, te-ai răzbunat cu vîrf și îndesat. Mi te-ai lăudat că l-ai muncit pe-al meu trei luni în criptă după ce a murit.

– Eram supărată, Florico. Să mori la nici șaiszeci de ani... Și cu așa o bănuială pe suflet... M-am răzbunat și eu cum am știut.

Scheletul strînse delicat mîna femeii.

– Lasă că acuș' vii și tu. Să vezi ce chiolhanuri împingem...

– Știu și eu, măi Tanțo? Viața mi-a dat așa de puține că uneori stau și mă gîndesc dacă e momentul să o închei atît de repede. E drept că îmi povestești de distracții de care eu n-am avut parte, de mulțumiri pe care nu le-am cunoscut... Dar să mori?

Scheletul se ridică și începu să se plimbe agitat în jurul criptei:

– E la fel, Florico. Numai că, fiindcă ești țărînă, poți face tot ceea ce ți se interzicea odată. Poți să ți-o pui cu toți bărbații, să mănînci cît vrei fără să-ți pese de siluetă, să călătorești, să bei fără să te îmbeți dar și fără să te trezești vreodată. Poți face orice.

– Dar nu mai vezi.

– Ei și? Mare scofală! Oricum știi unde e fiecare lucru, îl simți... Nici nu-ți închipui cum e să știi că, acolo pe deal, în întuneric o vulpe a prins un șobolan și acum îi roade capul. Mai încolo, în cimitirul vecin, o ceată de rockeri a pus-o de un concert. Și mai departe, unii de-ai noștri joacă fotbal. Nu e nevoie să vezi toate astea! Le știi. E un alt fel de vedere.

Baba Floarea se ridică a plecare.

– Ei stai, unde te duci acum?

– Acasă. Mă cam dor ciolanele.

– Pe mine nu m-au mai durut din momentul în care am murit. Vezi? Alt avantaj.

Netulburată, baba Floarea își băgă tablele în sacoșă, cu un zgomot care răsună ciudat în cimitirul pustiu. Scheletul îi puse cinci falange pe umărul stîng.

– Tu tot nu ți-ai revenit din seara aia, nu-i așa?

Femeia încuviință sfios din cap. Își amintea de noaptea în care Tanța o trăsesese în umbra unui nuc bătrîn și o pusese să asculte tînguirile unui tînăr care își pierduse logodnica. Cristina. Da, așa o chema pe fata aceea care era înmormîntată sub nuc și care nu dorea cu nici un chip să se ridice din mormîntul ei și să chefuiască printre ceilalți morți.

– Dumnezeii mării ei de puștoaică! Numai necazuri ne face. Nu vrea și pace să se integreze în colectiv. Stă ca proasta în sicriul ei și nu iese nici de-al dracului... Și e frumoasă... E frumoasă de-i gătită! Să vezi ce șolduri are, ce oase delicate! Umblă ăștia ca turbați după ea. Bărbatu-tău a dat ieri grecului trei brichete și un litru de ulei de candelă ca să se mute în cripta de lângă ea. Dar la cât e el de prost nu cred că o să ajungă să-i facă vreodată ceva.

– Are timp, bolborosi Floarea, privind lung întunericul.

Scheletul se așeză cu un scârțâit ușor din nou pe scaun. Își simțea prietena amărită.

– Și ieri a fost tărăboi.

Baba Floarea se întoarce repede punându-și o mână la gură.

– Da... Mare tărăboi. Mucea ăla a venit iar și s-a întins pe mormîntul ei recitînd poezii. Al tău și cu încă vreo doi au hotărît să-l sperie nițeluș. Să alunge concurența, mă-nțelegi? Pe la două noaptea, mi s-au ridicat frumușel și au început să urle și să bată în tabla unui felinar vechi, pe care îl furase colonelul' de la o căruță. Nici nu zici că s-a ridicat putoarea aia mică și i-a zburat lui Ghiță căpățîna de i-a căutat-o al tău pînă spre dimineață. Iar lu' Colonelul' i-a rupt amîndouă femururile! A trebuit să se roage ăsta vreo trei ore de paraclisier să i le lipească! Îi țîșneau niște flăcări din orbite, un fel de raze lucitoare așa... Au fugit ăștia cât i-au ținut picioarele.

– Și el? Băiatul? Întrebă baba Floarea fără să-și ia mîna de la gură.

– Nici n-a clipit. Cred că nici nu a văzut bătaia. Urla doar în gura mare versuri. Ceva cu niște sicrie de plumb. N-am înțeles...

– Multe nu-nțelegi tu, Tanțo. Poate că ai murit de prea mult timp și nu-ți mai aduci aminte...

– Etete, te-ai făcut filozoafă sau te-ai scrîntit de tot? Ce vrei să spui?

Baba Floarea porni încet pe alee, scuturîndu-și din cînd în cînd sacoșa cu tablele. Scheletul se grăbi să o ajungă.

– Ce vrei să spui?

– Că nu înțelegi de ce nu mă grăbesc să vin la voi, să închei și cu sărăcia și cu durerile de oase și cu dorul ăsta de voi toți. Voi nu știți ce înseamnă să fii mort.

Scheletul rîse cu poftă.

– Și tu știi? Ce prostii vorbești. Păi dacă nu știm noi, cine să știe?

Femeia se întoarce și începu să vorbească însuflețit:

– Da? Știți? Atunci explică-mi și mie cum vine chestia asta cu vederea voastră! La ce vă folosește că știți ce culoare și unde se află fiecare frunză din lume dacă nu puteți să o vedeți cu adevărat? Și mai e ceva. Îți amintești ce mi-ai spus cînd te-am întrebat de ce crezi că o să mă dau la bărbatu-tău?

– Credeam că dacă eu am murit, o să se întoarcă acasă...

– Ești proastă. Nici nu știi cât te-a iubit. Cine știe de ce a plecat. Poate că era spion.

– Pe mă-sa. Era un golan. Chipeș, da' bețiv și golan. Și acu' îți spun ce ți-am spus și atunci: «ochii care nu se văd se uită!»

– Da? Și atunci cum mama mă-sii explici că fata asta nu vrea defel să-l uite pe poet? Că doar nu-l vede. Îl știe și-i ajunge. Simte că există, că îi recită poezii... dar nu-l vede. Și nici el nu vă poate vedea pe voi. Și atunci de ce stau copiii ăștia împreună și dincolo de moarte? E ceva în neregulă cu vederea asta a voastră. Și pînă nu aflu ce, eu nu vin la voi!

Scheletul se scutură și oasele se ciocniră unele de altele scoțind un zgomot înfundat:

– Păi ei sînt excepția, dom'le, nu înțelegi? Colonelu' spune că îl știe personal pe filozofu' ăla de a zis primul că ochii care nu se văd se uită. Cică a fost un boier mare. Nevastă-sa a făcut amor pe cavoul lui cu căruțașul și de aia...

Femeia privi dezorientată spre schelet.

– Nu mă minți?

– Bineînțeles că nu! Dar lasă prostiile astea. Hai, du-te acasă să te odihnești, că te-aștept și mâine. Jucăm pe o brichetă. Trei partide din cinci.

Floarea ieși pe ușa cimitirului și se îndreptă ușor spre blocul în care locuia. În lift, privindu-și chipul ridat în oglinda pătată de muște, începu să zîmbească. Știa că Tanța n-are dreptate. Ochii nu se uită nici dacă i-ai văzut o singură dată în viață. Darămite dacă ei au fost ai unui vecin chipeș plecat în lume, cu care te-ai iubit pe ascuns, pe care încă îl mai aștepti și cu a cărui nevastă moartă te întâlnești noaptea în cimitir...

Femeia adormi ușor și visă păuni. Stoluri întregi de păuni.